U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. B.**, zast. Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, ve věci ochrany proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2016, č. j. 11 A 41/2015 – 105,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) shora označené opravné usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byl opraven výrok II. rozsudku ze dne 13. 4. 2016, č. j. 11 A 41/2015 – 67, tak, že nově zní: „Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18.628,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Michala Chuchúta, LL. M., advokáta.“

[2] V napadeném usnesení městský soud uvedl, že ve výroku II. zmíněného rozsudku byla nesprávně uvedena výše nákladů řízení, kterou soud přiznal úspěšnému žalobci. Proto rozhodl podle § 164 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o opravě zřejmé nesprávnosti tak, že nyní přiznal úspěšnému žalobci i náklady řízení o kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 9 As 223/2015.

[3] Z odůvodnění rozsudku ze dne 13. 4. 2016 je patrné, že městský soud přiznal žalobci náklady za řízení před městským soudem v celkové výši 10 228 Kč. Nedopatřením nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti. Ze spisu Nejvyššího správního soudu vedeného pod sp. zn. 9 As 223/2015 městský soud zjistil, že advokát Mgr. Filip Hajný učinil v tomto řízení pouze jediný úkon, a to sepsání kasační stížnosti, za který soud žalobci opravným usnesením nyní přiznává náhradu ve výši 3 400 Kč. Současně soud žalobci přiznal náklady za zaplacený soudní poplatek za kasační řízení ve výši 5 000 Kč. Náhradu nákladů za úkon převzetí a příprava věci soud žalobci nepřiznal, neboť tento úkon neshledal jako účelně vynaložený.

[4] Proti usnesení městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro vydání opravného usnesení. Soudem „opravený" rozsudek ani v náznaku neobsahoval odůvodnění nároku na náklady řízení o kasační stížnosti, které jsou vyčísleny v opravném usnesení. Postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. (soud nesprávně aplikoval § 164 o. s. ř.) lze napravovat chyby v psaní a počtech nebo jiné zřejmé nesprávnosti, ale nikoliv jiná pochybení nebo opomenutí soudu. Pochybení městského soudu v podobě opomenutí rozhodnutí o části náhrady nákladů řízení nelze vtěsnat pod § 54 odst. 4 s. ř. s. Napadenému usnesení lze dále vytknout, že zpětně (retroaktivně) stanoví povinnost k úhradě vyšší částky náhrady nákladů, přičemž výslovně stanoví, že se váže na právní moc původního rozsudku. To vytváří situaci nepřípustného retroaktivního stanovení povinnosti. Nad rámec stěžovatel uvádí, že dle jeho názoru mohl soud postupovat dle § 166 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., který míří na situace, kdy soud nerozhodl o některé části předmětu řízení nebo o nákladech řízení.

[5] Navrhuje zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je kasační stížnost nepřípustná, neboť směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Žalobce souhlasí se stěžovatelem, že nerozhodnutí o části nákladů řízení není zjevnou nesprávností, kterou by bylo možno opravit postupem dle § 54 odst. 4 s. ř. s. Soud nicméně fakticky aplikoval § 166 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Stěžovatel se domáhá pouze toho, aby byla vydána totožná písemnost, která bude místo „usnesení" označena jako „rozhodnutí" a v textu bude místo § 164 o. s. ř. uveden § 166 o. s. ř. Takový postup by byl přepjatým formalismem v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Dále poukazuje na to, že náklady na převzetí a přípravu věci specializovaným právním zástupcem byly účelně vynaloženým nákladem a soud mu měl přiznat jejich náhradu. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nepřípustné.

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není přípustná.

[8] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

[9] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

[10] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

[11] Ustanovením § 104 odst. 2 s. ř. s. se podrobně zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS, kde mimo jiné konstatoval, že *„[p]odle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, která*

směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53, podle něhož „nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé")."

[12] V projednávané věci míří kasační stížnost do opravného usnesení, kterým byl změněn výrok II. rozsudku ze dne 13. 4. 2016, č. j. 11 A 41/2015 – 67, který se týká výlučně náhrady nákladů řízení. Kasační stížnost tedy věcně směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, resp. proti jeho opravě. Taková kasační stížnost není podle § 104 odst. 2 s. ř. s. přípustná.

[13] Ačkoli soud nepřehlédl, že v napadeném usnesení městského soudu byl stěžovatel poučen o možnosti podat kasační stížnost, je nutno uvést, že toto nesprávné poučení městského soudu o přípustnosti kasační stížnosti nemůže její přípustnost založit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 - 36, publikované pod č. 737/2006 Sb. NSS).

[14] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, proto ji odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž nemá žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu